

Les autores i autors d'Asterisc Agents han triat un fragment d'alguna de les seves obres amb la voluntat de fer més passadors aquests dies de reclusió forçada.

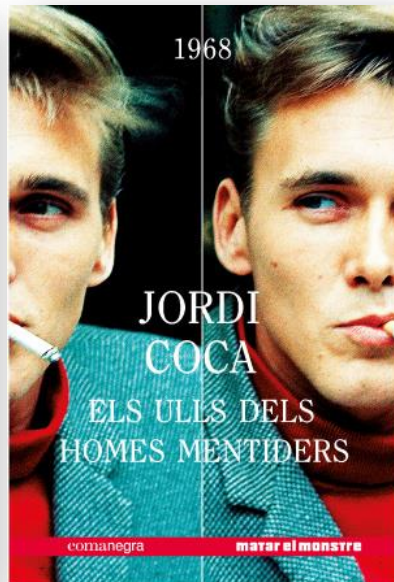
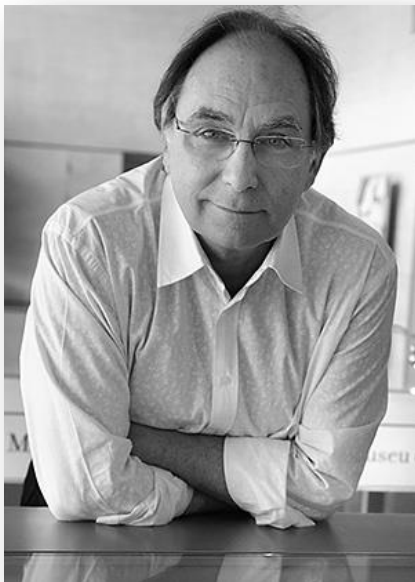
#Asteriscsquedaacasa
#Cadadiaunfragment

*Jordi Coca, Els ulls dels homes mentiders
(Comanegra, 2018)*

EN PARAULES DE L'AUTOR

“L'he triat perquè es refereix a persones reals en un context inventat.”

Jordi Coca

[...]

Però aquell dissabte va ploure tot el dia a bots i barrals, feia fred, hi havia la humitat característica de Barcelona en grau superlatiu i, evidentment, no semblava que aquelles fossin les millors condicions per actuar en un barri de barraques arran de mar. Jo li vaig demanar a la Núria que m'acompanyés, em feia angúnia anar-hi sol, i, en arribar al pis del Cercós, que era un principal, ens va obrir la porta d'una revolada la seva dona, la ballarina Carme Calvet, que era baixeta, alegre, i duia un tutú blanc, mitges i sabatilles de ball també blanques i una diadema platejada als cabells, recollits en un monyo.

Ah..., passeu, passeu..., va fer en veure'ns, i es va perdre de seguida corrents de puntetes passadís enllà, com si ballés.

Nosaltres també vam entrar fins a la sala del fons, que era tancada per una enorme vidriera que ens separava de la terrassa interior, on plovia amb força. Recordo que hi havia poca llum, un sofà de color granatós, una taula baixa i un piano negre de mitja cua a la banquetta del qual el Cercós, amb calçotets i samarreta blancs, i des-pentinat, es disposava a tocar alguna cosa. Com sempre, duia ulleres de pasta fosca i estava de mal humor.

Què cony passa, ara?, va rondinar mirant-nos de reüll, com si no ens esperés i inoportunament l'haguéssim destorbat.

Jo vaig comentar que era l'hora prevista per anar al Camp de la Bota, que els passàvem a recollir per durlos a la funció tal com havíem quedat, però ell ens va

respondre que ens hauríem d'esperar, que estava tocant Beethoven, que la Carmeta ballava i que, per si no ho sabíem, l'adagio de la sonata per a piano número 29 era d'una modernitat radical.

Pensant només en l'instrument, Beethoven ja és sublim. Va fer un monòleg sense parangó en la història de la música...

I va afegir que, en realitat, ningú no podia entendre a fons aquella peça genial, ni que hi dediqués tota la vida, que era difícil, tot i l'aparença modesta...

La Núria i jo estàvem desconcertats, li vaig comentar a la Dorothy, que m'escoltava atentament. La situació era incòmoda i segurament fèiem nosa, vaig afegir, però tant el Cercós com la Carmeta es van concentrar durant uns segons en silenci. Uns segons que se'ns van fer eterns. La Carmeta va adoptar la posició de ballar, amb els peus en angle recte i els braços enlaire, i ell, el compositor i pianista Josep Cercós, després de separar-se els cabells de la cara amb un gest bruscat, va respirar profundament abans d'iniciar aquell adagio que ens va impressionar des de les primeres notes. Potser era perquè hi havia poca llum, tal com t'he dit, o perquè més enllà del piano i la vidriera vèiem caure la pluja amb força, perquè un pianista en samarreta i calçotets no era el més habitual... El cas és que el martelleig pausat, grandios i intens que el Cercós interpretava amb nervi ens va captivar. Ell s'apropava al piano com si s'hi volgués endinsar, acariciava les tecles amb tendresa tot

acostant-t'hi la cara, i després tancava els ulls i gronxava el cos lentament seguint aquella melodia...

Sense entendre-hi, a mi aquelles notes de piano denses i sostingudes em semblaven plenes d'emoció, bellíssimes, i llavors l'esposa del Cercós va començar a ballar. Giravoltava sobre ella mateixa molt a poc a poc, a càmera lenta, alçava una cama cadenciosament, decantava el cap, balancejava el cos de manera subtil, es desplaçava unes passes de puntetes cap on érem nosaltres...

No hauria sabut explicar si allò que vèiem era important o no, li vaig explicar a la Dorothy; tampoc no entenia el Cercós quan es referia a la modernitat del que tocava, però malgrat que la imatge de conjunt podia resultar ridícula —el pianista en calçotets, la ballarina diminuta amb tutú i diadema...—, malgrat això, la Núria i jo ens vam agafar de la mà com si ens haguessin traslladat a un món paral·lel que ens sorprenia. I, per un moment, ens vam oblidar de la representació de *La estratosfera* que estava programada aquella mateixa nit a les barraques del Camp de la Bota, ens vam oblidar de l'hora que era, que plovia i que en realitat no sabíem on havíem d'anar ja que teníem unes indicacions que eren massa vagues.

En acabar l'adagio, el Cercós es va quedar assegut a la banquetta amb els ulls tancats, en silenci, i la Carmeta es va treure la diadema i el va mirar amb admiració. Quan, finalment, ell es va posar dret, semblava esperar alguna mena de comentari per part nostra, que no sabíem què

dir. Però a la Núria se li va acudir de bromejar amb la idea que els pianistes eren decididament millors quan tocaven en roba interior...

Mai no m'havia emocionat tant sentir tocar el piano..., va comentar.

El Cercós va somriure lleument, se li va il·luminar la cara, va mirar la seva dona i, estranyament de bon humor, li va respondre a la Núria que quan tocava en pilotes encara era més interessant, i van anar a vestir-se. Després, ja al cotxe, el Cercós estava sorrut una altra vegada i es va queixar de la puta que havia parit la pluja i que no sabéssim com arribar fàcilment al Camp de la Bota. També va afegir que, amb l'aiguat que queia, no vindrà ni Déu a la funció.

Només quatre gitanos drogats, però toca't els collons, hi hem d'anar per fer feliç el Carmona... I ens va explicar que aquella obra transcorria en una mena de taverna merdosa, amb personatges gairebé del lumpen...

La nit era molt fosca, plovia amb ganes, sorollosament, i ens vam perdre un parell de vegades pel Poble nou, però quan vam arribar a una de les entrades del barri de barraques, uns homes sota el xàfec, tèrbols i amb barrets xops, ens van preguntar si érem els del teatre i ens van indicar que aparquéssim allí mateix.

Que el camino está malo, va especificar un d'ells, que efectivament semblava gitano.

El terra era un fanguissar, se'ns hi enfonsaven els peus gairebé del tot i a mi em feia la sensació que hi perdria

les sabates, però tots quatre vam començar a baixar cap a la platja sota dos paraigües; anàvem per un laberint estret, tortuós i fosc, amb construccions d'una sola planta molt baixes de sostre, de teulades fetes amb trossos d'uralita, de llauna o de fusta coberta amb plàstics i lones que se subjectaven amb pedres sobreposades. Els paraigües servien de poca cosa, ens mullàvem, teníem veritables dificultats per desenganxar els peus de terra i vèiem únicament les llumetes estantisses dels quinqués de petroli de les barraques i les ombres que s'hi movien a l'interior. De tant en tant, tronava profundament, queien llamps al mar, se sentien gossos que udolaven amb desesper o que bordaven d'una banda i de l'altra, i després van passar tres criatures corrents sota la pluja. Al cap de poc va sorgir de la foscor un home baixet, amb un impermeable llarg fins als peus i un barret fosc. Anava sense afaitar, parlava alt per fer-se entendre a causa del brogit de la pluja, i assenyalà una barraca amb més llum que les altres al fons d'un carreró de l'esquerra.

Es el bar del Xiquet, a la izquierda, ens va dir, donde las ventanas iluminadas y las paredes verdes.

En arribar-hi vam veure un local diminut i brut, les parets interiors del qual també eren verdes. Els de La Pipironda ja hi eren, prenent cerveses o cafès, en silenci. Recordo l'Isa, el Rodríguez Méndez, el Corredor, el Gausa, el Mora, l'Armonía, la Pelauzy, tots amb garrons als baixos de la roba... Ens vam saludar. El Carmona passejava amb les mans a l'espatlla i el cap cot. I llavors

la Núria i jo vam percebre que el local podia a humitat, a cervesa i a gos. El sostre era de llauna, la pluja hi provocava un estrèpit considerable, i només hi havia dos fluorescents blancs encesos, i hi feia molt fred.

No vindrà ni Déu, va insistir el Cercós. Amb aquest temps no vindrà ni Déu... I, certament, el panorama no era gens encoratjador.

Però poc després va començar a arribar gent. Eren homes, dones i criatures que, malgrat la pluja, anaven sense paraigua, amb cartons al cap, xops i amb els peus complementament enfangats. De seguida, encenien cigars toscans o cigarrets i ens miraven encuriósits. Recordo una dona grassa amb un jersei vermell cenyit, que va ser de les primeres a seure en una cadira repintada. Una altra que es va posar al seu costat, que era prima i duia els cabells molt oxigenats, tenia un gos negre a la falda i l'acaronava. Alguns homes amb barba de dos o tres dies ens observaven de la porta estant. Les criatures entraven i sortien corrents i xisclant, la gent més jove parlava a fora, sota una gran vela que degotava per tot arreu. Ja he dit que la majoria eren gitanos, però també hi havia alguna parella de pell clara, i de tant en tant se sentia parlar català. El xicot del bar era darrere de la barra diminuta, tenia les galtes i el front plens de grans i servia cerveses, aparentment sense portar cap control. [...]

Si vols més informació sobre en **Jordi Coca** i la seva obra,
pots visitar [el seu perfil](#) a la web d'**Asterisc Agents**.

Per saber-ne més:

@: info@asteriscagents.com

WEB: www.asteriscagents.com

TW & IG: [@asterisc_ag](#)